

Arrest

nr. 302 150 van 23 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 mei 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 april 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. LOYENS, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 oktober 2022 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn schoonzus, met Franse nationaliteit. Op 7 april 2023 beslist de verwerende partij tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het betreft de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag

van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.10.2022 werd ingediend door:

Naam: A. (...)
Voorna(a)m(en): K. (...)
Nationaliteit: Armenië
Geboortedatum: (...)1985
Geboorteplaats: Aygavan
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met G. A. (...) (RR: (...)), zijn schoonzus van Franse nationaliteit.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Er dient opgemerkt te worden dat de Franse referentiepersoon reeds sinds 17.10.2018 in België verblijft. Referentiepersoon bekwam het verblijfsrecht als zelfstandige EU-onderdaan en verblijft sindsdien onafgebroken in België. Betrokkene zijn aanwezigheid in het Rijk daarentegen werd voor het eerst vastgesteld op 29.03.2019 waarna hij een verzoek om internationale bescherming indiende. Het is redelijk te stellen dat als betrokkene ten laste was geweest, hij dat toen wel reeds had aangegeven en zo had aangevraagd. De referentiepersoon is gehuwd met een Belg, ook zij verblijft sinds jaren onafgebroken alhier. Het echtpaar stichtte hun eigen kerngezin. Uit niets blijkt dat betrokkene in het verleden deel zou hebben uitgemaakt van het kerngezin van referentiepersoon (er wordt bovendien niets voorgelegd om dat te staven), noch in het land van herkomst noch op heden, want ook betrokkene vormt met zijn eigen vrouwen kinderen een kerngezin. Betrokkene legt wel twee attesten voor dd. 29.10.2018 waaruit zijn onvermogen aldaar (geen werk en inkomsten noch onroerende goederen in Armenië) zou moeten blijken, maar voor zover dat zou overeenstemmen met de werkelijkheid, maakt dat nog niet dat hij deel zou uitmaken van het gezin van de referentiepersoon of te zijner laste was.

Temeer, zoals eerder gesteld bij de aanvraag van betrokkenes vrouw betrokkene gehuwd is. Gelet op het huwelijksvermogensrecht mag worden aangenomen dat betrokkene, bij eventueel gebrek aan eigen middelen, in het land van herkomst ten laste was van haar echtgenoot, en geenszins van referentiepersoon. Echtgenoten zijn het immers aan elkaar verplicht om elkaar te onderhouden. Evenmin kan uit de attesten van onvermogen afgeleid worden dat de referentiepersoon zou verhinderd zijn recht op vrij verkeer uit te kunnen oefenen indien aan betrokkene geen verblijfsrecht zou verleend worden.

Onderhavige aanvraag werd gedaan op basis van art. 47/1, 1° van de wet. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk

doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de EU-burger reeds geruime tijd in België verblijft, verblijfsgerechtigd is in België, en alhier reeds geruime tijd een gezinsleven beleeft met zijn kerngezin. Niets wijst er op dat referentiepersoon zijn recht op vrij verkeer zou worden geschaad indien betrokkene geen verblijfsrecht zou worden toegekend. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van familie' van de referentiepersoon te vrijwaren.

Gezien dit element reeds een determinerend motief is, waardoor niet kan gesteld worden dat hij het verblijfsrecht als ander familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden de overige elementen met betrekking tot het ten laste zijn en onvermogen die van belang zijn in onderhavige aanvraag, heden niet verder uitgewerkt.

Betrokkene toont niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Er blijken geen elementen van afhankelijkheid te bestaan ten opzichte van de referentiepersoon. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België, en dit gezamenlijk met zijn kerngezin. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien kan opgemerkt worden dat zijn echtgenote en kinderen evenmin het verblijfsrecht toegekend kregen, huidige beslissing raakt dus niet aan de eenheid van het gezin. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"2. Aangaande de gegrondheid van het beroep Bijlage 20:

Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

(....)

- Schending van de materiële motiveringsplicht juncto schending van art. 47/1, eerste lid, 2° Vw. en art. 47/3 § 2 juncto artikel 20 Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU)
- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Art. 47/1. [Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.]

Art. 47/3 § 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden OF bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat verzoeker twee attesten naar voren heeft gebracht dewelke aantonen dat nl. Attest N°: 0116 dd. 17/02/2016 waaruit blijkt dat de zuster van verzoeker alle noodzakelijke kosten betaalt van de woning van verzoeker alwaar hij verblijft en Attest N°: 016 dd. 24/10/2016 waaruit blijkt dat verzoeker tot 2015 geregistreerd stond op hetzelfde adres als zijn zuster.

§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.

Artikel 3, tweede lid, sub a) en b) van de Burgerschapsrichtlijn verplicht lidstaten om de binnenkomst en het verblijf te 'vergemakkelijken' van de volgende personen:

"a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft".

Verder moet het gastland de persoonlijke situatie nauwkeurig onderzoeken en een eventuele weigering van toegang of verblijf motiveren.

Het Hof van Justitie verduidelijkte dat de Burgerschapsrichtlijn lidstaten niet verplicht een verblijfsrecht te geven aan bovenvermelde familieleden, zie HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, n.n.g.

De Belgische wetgever koos er echter voor om dit wel te doen door in nieuw art. 47/2 Vw te bepalen dat de bepalingen van hoofdstuk I ook van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in art. 47/1 Vw. Verzoeker zijn aanvraag steunt op art. 47/1, eerste lid, 2° Vw.

Het gaat in casu om de niet in artikel 40bis, § 2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger.

Volgens de Burgerschapsrichtlijn moeten de documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

De Vreemdelingenwet voegt hieraan toe dat, wanneer de overheden van het land van herkomst dergelijke documenten niet uitreiken, het feit van het ten laste zijn of deel uit te maken van het gezin van de Unieburger bewezen mag worden met elk passend middel.

De memorie van toelichting bij de wet van 19 maart 2014 verwijst voor het begrip “ten laste” naar de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie.

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner. Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden.

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner. Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden.

Verzoeker zijn aanvraag steunt op art. 47/1, eerste lid, 2° Vw. Het gaat in casu om de niet in artikel 40bis, § 2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger.

Het staat buiten kijf dat verzoeker en zijn echtgenote te weten mevr. Mevr. G. L. (...) (RR: (...)) niet over een inkomen beschikten in Armenië.

Verzoeker heeft stukken naar voren gebracht waaruit onmiskenbaar blijkt dat verzoeker en zijn partner woonachtig zijn in de gemeente d'Aigevan regio Ararat (en niet Jerevan) en dat zij over geen enkele onroerende goederen beschikken in Armenië.

Tevens werden er attesten naar voren gebracht waarop vermeld is dat verzoeker en zijn partner t.e.m. 29/10/2018 geen werk hadden en over geen inkomsten beschikten in het algehele Republiek Armenië.

De mondelinge verklaringen afgelegd in een afgewezen asielpcedure en inlichtingen verstrekt aan een Spaanse Ambassade in het kader van een toeristenvizum kunnen geen afbreuk doen aan deze formele documenten dewelke verwerende totaal niet heeft onderzocht.

Verwerende partij heeft enkel het aspect “deel uitmaken van het gezin” van de Unieburger onderzocht wijl uit een samenlezen van de objectieve stukken inzake de ontstentenis van roerende/onroerende goederen en inkomsten immers blijkt dat verzoeker effectief ten laste was van de EU referentiepersoon.

De eis van de DVZ dat men minstens 6 maanden financiële steun meet bewijzen is strijdig met de mededeling van de Europese Commissie.

Het ‘ten laste zijn’ is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Verwerende partij dient elk document dewelke worden voortgebracht afzonderlijk in aanmerking te nemen en te motiveren.

Ten overvoede blijkt dat verwerende partij deze basisdocumenten niet of niet afdoende heeft geanalyseerd en gemotiveerd, niettegenstaande dat deze expliciet werden voorgelegd in het kader van de huidige aanvraag.

Dit element volstaat in se om de bestreden beslissing te vernietigen.

Het integraal administratief dossier dient immers in ogenschouw te worden genomen bij het nemen van een beslissing en er kan niet in het kader van een volwaardige behandeling met kennis van alle stukken. Verzoeker heeft onstuitbaar het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid aangetoond middels de stukken die men aan het dossier heeft gevoegd.

Aangezien uit het geen wat voorafgaat de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de naar voren gebrachte stukken en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding door de basisstukken gewoonweg niet te onderzoeken.

De Raad heeft al reeds er op gewezen dat de bewijslast inzake “deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie” en inzake het “ten laste zijn” bij de aanvrager van de verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie rust. Het staat in casu buiten kijf dat verzoeker hiertoe in het kader van de huidige aanvraag alle elementen en documenten heeft aangebracht die zijn aanspraken rechtvaardigen en dat het in casu vaststaat dat verwerende partij op afdoende wijze werd geïnformeerd, doch deze stukken en informatie niet afdoende heeft onderzocht door verwerende partij.

Verwerende partij mag de eis dat het familielid in het herkomstland ten laste moet zijn niet kennelijk onredelijk invullen.

Verzoeker verwijst naar nr. 192 593 van 27 september 2017 in de zaak RvV X / II:

“De Raad wijst er dienaangaande tevens op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger “begeleiden of zich bij hen voegen”.

Aangezien de wettelijke voorwaarde van het ‘ten laste’ zijn van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het ‘begeleiden van’ of het ‘zich bijvoegen bij’ deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische (groot)ouder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische (groot)ouder naar België begeeft om zich hier te vestigen.”

Bovendien is verwerende partij niet nagegaan of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat die de toekenning vereist van een verblijfsrecht in de zin van artikel 20 VWEU. Het is bijgevolg niet toelaatbaar, zonder de overgelegde bewijzen van afhankelijkheid te onderzoeken, een aanvraag gezinshereniging van een familielid van een statische Unieburger automatisch af te wijzen omdat niet voldaan is aan de nationale bestaansmiddelenvoorwaarde, wat de DVZ in casu heeft gedaan.

Verwerende partij mag volgens de RvV zich niet beperken tot de vaststelling dat het familielid niet financieel ten laste was van de referentiepersoon en dient zij haar onderzoek te moeten uitbreiden tot de andere afhankelijkheden die aangevoerd werden, zoals de nood aan verzorging en de mentale en sociale en/of fajaeciele afhankelijkheid.

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982-1983, 963.).*

Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn. Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.”

2.2. De materiële motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een ‘afdoende’ wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

De aanvraag gezinshereniging werd door verzoeker ingediend in functie van zijn schoonzus, namelijk ‘andere familieleden’ in de zin van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Verzoeker stelt dat hij ten laste te is van zijn schoonzus.

Artikel 47/3, § 2 Vreemdelingenwet bepaalt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Het komt bijgevolg toe aan verzoeker om stukken voor te brengen waaruit zou moeten blijken dat hij deel uitmaakte van diens gezin in het land van herkomst en/of financieel ten laste is van zijn Franse schoonzus.

De Raad wijst erop dat het significant en noodzakelijk is dat verzoeker aantoont ‘ten laste te zijn’ van de referentiepersoon voorafgaand aan de komst naar België. In die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiële steun aangetoond te worden, met name een situatie van reële afhankelijkheid omdat hij, gezien zijn economische en sociale toestand, niet in zijn basisbehoeften kon voorzien in zijn land van herkomst. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over ‘ten laste zijn’ gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk.

Verzoeker toont niet aan dat hij op zijn schoonzus was aangewezen om te voorzien in zijn levensonderhoud. In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze gesteld:

“Er dient opgemerkt te worden dat de Franse referentiepersoon reeds sinds 17.10.2016 in België verblijft. Referentiepersoon bekwam het verblijfsrecht als zelfstandig EU-onderdaan en verblijft sindsdien onafgebroken in België. Betrokkene zijn aanwezigheid in het Rijk daarentegen werd voor het eerst vastgesteld op 29.03.2019 waarna hij een verzoek om internationale bescherming indiende. Het is redelijk te stellen dat als betrokkene ten laste was geweest, hij dat toen wel reeds had aangegeven en zo had aangevraagd. De referentiepersoon is gehuwd met een Belg, ook zij verblijft sinds jaren onafgebroken alhier. Het echtpaar stichtte hun eigen kerngezin. Uit niets blijkt dat betrokkene in het verleden deel zou hebben uitgemaakt van het kerngezin van referentiepersoon (er wordt bovendien niets voorgelegd om dat te staven), noch in het land van herkomst noch op heden, want ook betrokkene vormt met zijn eigen vrouwen kinderen een kerngezin. Betrokkene legt wel twee attesten voor dd. 29.10.2018 waaruit zijn onvermogen aldaar (geen werk en inkomsten noch onroerende goederen in Armenië) zou moeten blijken, maar voor zover dat zou overeenstemmen met de werkelijkheid, maakt dat nog niet dat hij deel zou uitmaken van het gezin van de referentiepersoon of te zijner laste was.”

De situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid dient te bestaan op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “*nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie*” aan te tonen en dit omwille van “*bijzondere feitelijke omstandigheden*”, zoals onder meer “*financiële afhankelijkheid*” en “*het behoren tot het huishouden*”. Verzoeker betwist het motief niet dat uit niets blijkt dat hij in het verleden deel zou hebben uitgemaakt van het kerngezin van de referentiepersoon, noch in het land van herkomst noch op heden en dat “*er bovendien niets (wordt) voorgelegd om dat te staven*”, omdat hij met zijn eigen vrouw en kinderen een kerngezin vormt.

Verzoeker toont geen een bijzondere afhankelijkheid aan, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op artikel 20 VWEU.

Verzoeker toont niet aan dat verwerende partij op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze besluit dat verzoeker niet afdoende aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het betoog dat bewijs van minstens zes maanden financiële steun is voorgelegd en dat een dergelijke eis strijdig is met de mededeling van de Europese Commissie is niet dienstig, daar uit de bestreden beslissing niet blijkt dat van de verzoekende partij verwacht wordt dat zij financiële steun gedurende zes maanden aantoonde.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

M. MILOJKOWIC, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC